

MOȘTENIREA POATE FI A EI... DACĂ PRINDE
CRIMINALUL. DOAR CĂ AU TRECUT
PESTE 30 DE ANI DE ATUNCI.

Howard Linskey

MOȘ TENIREA

ROMAN

NICULESCU fiction

www.cartepedia.ro

Howard Linskey

MOS TENII RECA

Traducere:
Evelina Selea

NICULESCU fiction

Valoarea timbrului literar este 2% din prețul de vânzare și se adaugă acestuia. Sumele se virează la Uniunea Scriitorilor din România, cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001, sucursala BCR Unirea.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LINSKEY, HOWARD

Moștenirea / Howard Linskey; trad.: Evelina Selea. -

București: Editura Niculescu, 2024

ISBN 978-606-38-1031-2

I. Selea, Evelina (trad.)

821.111

© Howard Linskey, 2022

First published as *THE INHERITANCE* in 2022 by Michael Joseph, an imprint of Penguin Books. Penguin Books is part of the Penguin Random House group of companies.

Titlu original: *THE INHERITANCE*, by Howard Linskey

© Editura NICULESCU, 2024

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România

Telefon: 021 312 97 82

E-mail: editura@niculescu.ro

Internet: www.niculescu.ro

NICULESCU este un imprint al Editurii NICULESCU

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 380, 021 312 97 82

Redactor: Dragoș Ghițulete

Tehnoredactor: Lucian Curteanu

Design copertă: Carmen Lucaci

ISBN 978-606-38-1031-2

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial OXFORD UNIVERSITY PRESS în România.

E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

Capitolul 1

— Ai adus-o? întrebă bătrâna, cu disperarea unui dependent de droguri în căutarea unei doze.

— Da.

El îi arată geanta de pânză pe care o purta pe umăr și se așează în fața ei, punând geanta pe podea, lângă el.

— Dar nu este neapărat necesar să faci asta, Evelyn, nu și dacă vei avea un testament.

Ea pufni.

— Testamentele pot fi contestate, Dickie. Și acesta va fi probabil unul dintre ele. Vreau să fiu sigură că sunt luată în serios. Nimeni nu va putea spune apoi că „baba tăcănită și-a pierdut mințile spre final”.

— Sunt sigură că nimeni nu ar...

Ea îl întrerupse.

— Banii scot la iveală tot ce e mai rău din oameni. Rude îndepărtate ies târându-se ca din gaură de șarpe și încep să se agațe de orice. Nu voi accepta așa ceva, m-auzi?

— Cum dorești.

— Atunci monteaz-o.

Începea să-și piardă răbdarea. Evelyn ura să piardă timpul cu politețuri și detesta conversațiile despre nimicuri.

Dumnezeu să-i ajute pe cei suficient de nebuni să facă vreo remarcă despre vremea capricioasă. „I-ar fi ucis din priviri”, cum obișnuia el să spună.

El începu să scormonească în geantă după echipament.

— Timpul este singurul lucru încă de preț pentru mine, îi spuse ea.

Evelyn privi cum avocatul ei scoase camera video din geantă și o puse pe trepid, întorcând-o, astfel încât obiectivul să fie îndreptat spre ea. Verifică să fie încadrată bine și decise că era în regulă.

— E gata? întrebă ea.

— Trebuie doar să apăs pe acest buton roșu.

— Bine.

Îi aruncă o privire ca și când se întreba de ce nu făcuse încă asta.

— În regulă, spuse el, la trei.

Apoi numără:

— Unu... doi... trei, și apăsă pe buton.

Evelyn își îndreptă spatele, cu o față serioasă și vocea limpede.

— Eu, Evelyn Moore, fiind în deplinătatea facultăților mintale, las tot ce am nepoatei mele, Sarah Hollis...

Apoi făcu o pauză pentru o secundă, poate pentru a accentua, și se aplecă puțin mai aproape de cameră, înainte de a adăuga:

— ... cu o condiție.

Capitolul 2

Câteva minute mai târziu, era gata. Lui Evelyn nu îi ardea de joacă. Trebuia să profite de fiecare clipă. Dickie se gândi atunci la Kipling. „Dacă forțezi secunde-n crunt minut, șai-zeci, precum un cal pe hipodrom.¹”

Așa era Evelyn Moore.

— De ce tocmai acum? o întrebă el, atunci când ea insistase ca el să vină să o vadă în acea zi. Te bat la cap de ani de zile să-ți pui averea în ordine.

— Înainte nu era urgent, spuse ea încet.

— Și acum este urgent? o întrebă el cu blândețe.

— Nu voi mai fi aici la sfârșitul anului, îi spuse ea pe un ton direct, iar el rămase șocat.

Câți ani avea? Șaptezeci? Cum ar putea această femeie de nestăvilă să fie pe moarte?

Dickie tăcu pe toată durata înregistrării, în timp ce Evelyn își exprimă dorințele. Când termină, el opri camera și ea așteptă impresiile lui. Avocatul ei se ocupase de toate

¹ În original *If you can fill the unforgiving minute with sixty seconds' worth of distance run*. Vers din poemul „Dacă...”, de Rudyard Kipling, trad. rom. Florin Bican, Editura Signatura, 2022. (n. trad.)

tranzacțiile juridice în care fusese implicată Evelyn, începând cu ajutorul pe care îl oferise agentului ei cu punctele sensibile ale unui contract de editare cu ani în urmă.

— Te-ai descurcat binișor, îi spusese ea atunci. Acum, vreau să-mi cumperi o casă și nu orice fel de casă. Vreau conacul Cragmoor și nimeni nu poate afla că eu sunt cum-părătorul, nici măcar vânzătorul. *Mai ales* vânzătorul.

Asta se întâmplase cu treizeci de ani în urmă, când Dickie era încă un bărbat relativ tânăr. Cumva, el reușise să cumpere casa pentru ea, cu tot ce era înăuntru, deși fuseseră, probabil, cele mai grele luni din viața lui.

Acum, simțea că trebuie să prindă curaj și să fie direct.

— Ți-ai pierdut mințile, Evelyn?

El se pregăti pentru furtuna care avea să urmeze, mai mult ca sigur, dar într-un mod cu totul surprinzător, Evelyn aproape că izbucni în hohote de râs.

— Poate că da. Dădu din cap domol, înainte de a repeta încet: Poate că da. Și apoi adăugă: Dar sunt banii mei, Dickie, și nu am niciun plod căruia să-i las.

— Dar ai și alte rude, îi aminti el, în afară de această nepoată?

— Rude îndepărtate, replică ea. Nu i-am văzut pe niciunul de ani de zile și știi bine de ce, Dickie. Sarah este singura care merită ceva. Restul n-au decât să aștepte. Nu le las niciun sfanț.

— Poți să faci ce vrei cu banii tăi. Este vorba doar de..., sovăi el, natura neobișnuită a testamentului tău. Este condiționat și condiția, dacă nu te deranjează că spun asta... și, de fapt, chiar dacă te deranjează... este...

— Nu mai bate câmpii, omule, îl întrerupse ea. Știu că nu este normal, dar ce parte din viața mea a fost vreodată

normală? Nu fac asta din excentricitate sau orgoliu. Sunt în deplinătatea facultăților mintale. Vrei să-i cer medicului meu să-ți scrie și să confirme acest lucru?

— N-ar fi rău.

El era sigur că, în mod inevitabil, cineva va contesta un testament care avea condiții atât de ciudate.

— Mă aștept să mă aperi, Dickie, când nu voi mai fi. Să le spui ce vreau și de ce vreau asta.

— De ce *vrei* asta?

— Vreau dreptate, îi spuse ea, scurt și la obiect. Oamenii citesc cărțile mele, vorbesc apoi despre ce am vrut să spun prin una sau prin alta și despre temele pe care le explorez în opera mea.

Lui Evelyn nu îi plăcea când cineva încerca să o analizeze.

— Dragoste, ură, răzbunare, trădare – dar toți o ratează pe cea mai evidentă. Dreptate! Pentru victimele crimei și cei rămași în urmă să le jelească.

— Desigur.

Acum părea evident.

— Dar *eu* nu am avut niciodată parte de asta, explică ea. Eu nu-mi înșel niciodată cititorii, cărțile mele au întotdeauna un final, dar în viața reală nu este așa. Am trăit treizeci și șase de ani cu un nor foarte întunecat deasupra capului. Prietena mea dragă a fost luată de lângă mine. A dispărut într-o zi fără nicio urmă. Nu i-a fost găsit trupul pentru a fi îngropat, nu a existat o slujbă de înmormântare, nici măcar nu a fost declarată moartă în mod oficial. Povestea ei nu a avut un final. Durerea a fost cu atât mai mare cu cât nu am reușit să aflu motivul dispariției ei. A devenit obsesia mea. De aceea ți-am cerut să-mi cumperi acea casă și tot ce este în ea. M-am gândit

că voi găsi răspunsul undeva în casa familiei ei, pentru că acolo a fost văzută ultima oară, dar nu a fost așa.

Părea atât de tristă în momentul acela.

— Voi fi în mormânt în curând. Nu cred în viața de apoi. Cred că ai doar o încercare și dacă o dai în bară, ei bine, ai cam încurcat-o. Mă îndoiesc că Lucy mă așteaptă pe un nor, cu numele ucigașului ei pe buze, pentru că ea, mai mult ca sigur, a fost ucisă, Dickie. Doar că nu știu cine a făcut-o sau de ce, deși am bănuielile mele. Trebuie să accept că voi muri fără să aflu adevărul, dar asta nu înseamnă că trebuie să mă dau bătută. O să las pe altcineva să preia ștafeta, să treacă din nou prin toate informațiile, dintr-o altă perspectivă. Am ajuns târziu la concluzia că eram prea apropiată de Lucy ca să pot avea o viziune obiectivă. Poate că nepoata mea va rezolva în sfârșit acest mister pentru mine și va face dreptate pentru Lucy.

— Dar nici poliția nu a putut desluși misterul, spuse el. De ce crezi că Sarah va putea face asta?

— Pentru că are o minte foarte ascuțită, Dickie. Vei vedea.

— În regulă atunci, se resemnă el.

— Dacă va putea face asta în decurs de șase luni de la moartea mea, atunci va moșteni totul, îi spuse Evelyn cu fermitate. Dacă nu, atunci averea va ajunge în altă parte.

— Deci, ea primește tot, concluzionează el, dar trebuie să prindă un criminal înainte?

— Exact.

Capitolul 3

Opt luni mai târziu

Sarah se simțea ca o idioată. Lovise cana cu brațul când întinsese mâna după lapte și răsturnase ceaiul, vărsându-l pe blat și pe rochie. Trăsese de tiv pentru a nu se opări, dar rochia nu mai putea fi purtată. Acum avea să întârzie la cea mai importantă întâlnire din viața ei.

Idioato, idioato, idioato!

Fu nevoită să scormonească prin dulap după o fustă potrivită și o bluză, întrebându-se dacă mai are rost să facă asta. Era sigură că aveau să o concedieze. Cariera ei se încheiase înainte să înceapă. Altfel, de ce ar fi fost convocată la prânz de redactorul ei și, în același timp, nu reușea să dea de agenta ei literară? Sarah era autoare, nu angajată, deci nu avea cum să fie vorba despre a-i înmâna fișa de lichidare și un cec cu o sumă compensatorie modică pentru a o ajuta după concediere. Pur și simplu nu s-ar mai fi deranjat să-i reînnoiască contractul, ceea ce ar fi fost cam același lucru. Vânzările ultimei cărți fuseseră „neimpresionante”, iar cele de dinainte „dezamăgitoare”. „Nu e vina ta, desigur”, deși „probabil avem nevoie să regândim lucrurile”.

O, Doamne.

Invitația la prânz fusese cea care îi pusese capac. În mod normal, asta se întâmpla doar când sărbătoreau finalizarea unei cărți și ea abia o începuse pe cea nouă. Poate urmau să-i spună să nu se mai deranjeze. Oricum, îi expirase contractul. Sarah simțea că era abia la început, dar cei trei ani în care scrisese trei cărți trecuseră atât de repede. Acum, probabil, totul se terminase, iar ea avea doar treizeci și doi de ani.

Trecuseră trei ani de când sosise la Londra, o tânără autoare, cu un contract pentru a scrie o carte și speranță în suflet. Să nu uităm de cele două relații care eșuaseră în acea perioadă și nu mai puțin de patru locuri de muncă diferite, pentru că scrisul nu era chiar atât de profitabil, pentru ea, în orice caz. Sarah fusese nevoită să-și construiască o carieră de liber profesionist în paralel, dacă am putea să o numim așa, acceptând orice slujbă care se potrivea măcar vag cu „setul ei de abilități” și experiență: editare, copywriting², revizuire, chiar și, ocazional, redactare de articole, care se vânduseră pe bani puțini pentru că atât de mulți amatori sunt bucuroși să scrie pe gratis în zilele noastre.

— Nu sunt la fel de buni ca tine, desigur, îi spusese un editor de site-uri web, dar e foarte ieftin, așa că...

Voia să spună că e evident că i-ar alege pe ei.

Toate slujbele lui Sarah încetaseră din cauza unor condiții economice pe care ea nu le putea controla. Start-up-urile și chiar întreprinderile mici și mijlocii care apelau la ea dăduseră faliment, luate pe sus de furtuna perfectă provocată de Covid și Brexit. Toate erau în insolvență acum și Sarah știa ce simțeau. Ea nici măcar nu mai avea un loc pe care să-l numească „acasă”, unde să se poată întoarce. Își pierduse

² A scrie texte pentru materiale publicitare. (n. trad.)

ambii părinți. Acesta este prețul pe care îl plătești când ești singurul copil dintr-o a doua căsătorie târzie. Abia ești adult când devii orfan.

În mod normal, Sarah ar fi fost recunoscătoare pentru un prânz bun, într-un restaurant simpatic. De luni de zile nu-și mai putea permite să mănânce în oraș, dar de data asta ceva era diferit. Putea să simtă asta. Recitise de mai multe ori mesajul redactorului său și încercase să citească printre rânduri, dar e-mailurile nu au un ton al vocii. „Hai să ieșim la prânz, să ne povestești ce mai faci”. De ce? Pentru că te iubim sau pentru că suntem pe cale să te însoțim pe ultimul drum?

Îi trimisese un e-mail agentei sale literare de trei ori și nu primise niciun răspuns. Într-un efort de a o scoate pe Victoria din letargie, îi scrisese un mesaj: „Sunt adult. Prefer de departe să primesc vești proaste, decât nicio veste.” Cu toate acestea, rugămintele ei rămăseseră fără răspuns.

Imaginația lui Sarah o luase razna. Asta se întâmplă când stai acasă singură toată ziua, concluzionează ea. Devii din ce în ce mai paranoică. Pe drum spre întâlnirea de la prânz, încercă să o sune pe Victoria, mergând în pas vioi pe străzile din West End³. Când agenta ei răspunse, în sfârșit, la telefon, Sarah o întrebă de ce nu reacționase la e-mailurile sale.

— Nu le-am văzut, păpușă. Sunt în vacanță, îți amintești?... Sau nu ți-am zis? Nu-mi spune că nu mi-am pus mesaj de *out-of-office*⁴!

³ Zonă din centrul Londrei, unde se află o mare parte din atracțiile turistice ale orașului, cunoscută pentru multitudinea de teatre, hoteluri și magazine de lux. (n. trad.)

⁴ Răspuns automat pe e-mail prin care anunți că ești în vacanță și nu poți răspunde. De obicei, include numele persoanei ce poate fi contactată în lipsa ta și data când revii la birou. (n. trad.)

Printre dinți, Sarah îi confirmă că nu făcuse asta. Apoi îi povesti despre invitația lui Andrew. Victoria reflectă puțin la asta.

— Nu am auzit nimic, dar *este* puțin ciudat.

— O să mă concedieze, nu-i așa?

— La masa de prânz? Mă îndoiesc, Sarah.

— Mi s-a terminat contractul și ei se codesc de nu știu când să-mi facă o ofertă pentru următoarea carte.

— Par puțin reticenți, recunosc Victoria, dar hai să nu ne panicăm încă, bine?

Ușor de zis. Nu ești tu cea care trebuie să facă rost de bani de chirie. Era mai greu acum că locuia singură. Chris fusese un iubit de toată jena, dar măcar plătea jumătate din chirie, înainte ca ea să-l dea afară, în cele din urmă. Victoria dădea întotdeauna impresia că banii sunt ceva pentru care doar alți oameni își făceau griji. Doamne, Sarah urma să fie evacuată dacă nu putea obține un contract pentru noua carte.

— Când te întâlnești cu el?

— În cincisprezece minute.

— Atunci, probabil că e prea târziu să încerc să-l mai contactez acum?

Sarah credea că nu era neapărat prea târziu. Ar fi putut să o împiedice să izbucnească în plâns în fața tuturor, în timp ce mânca felul principal.

— De ce nu te duci, pur și simplu, să vezi ce are de spus?

Sarah reuși să ajungă la timp, doar pentru a primi un mesaj de la redactorul ei, care își cerea scuze. *El* era în întârziere și nu găsea un taxi. Bău un pahar mare de vin la bar pentru a se calma și comandă încă unul, când văzu că el nu mai apare. În cele din urmă, el sosi treizeci de minute mai târziu. Părea tulburat și ceru imediat să li se aducă o sticlă de vin la masă,

pentru a-și cere scuze, înainte de a insista să-i povestească în cel mai mic detaliu de ce întârziase, inclusiv despre întâlnirea care se prelungise și traficul „absolut îngrozitor”. Luă apoi meniul pentru a-l citi. Poate că vinul pe care îl băuse o făcu pe Sarah să uite de prudență și bune maniere:

— Îmi pare rău, Andrew, dar am putea să trecem direct la subiect, pentru că așteptarea mă omoară.

— La ce te referi?

Lăsa meniul jos.

— Mă refer la motivul acestui prânz. Contractul meu a expirat, nu am primit altă ofertă, agenta mea pare...

Sarah se opri asupra cuvântului *dezinteresată*...

— ... să nu știe nimic despre asta. Vreau doar să aflu ce se întâmplă.

— Ah, înțeleg.

— S-a terminat, nu-i așa?

— E un fel de a spune.

— Renunți la mine.

Ea ridică paharul și luă o înghițitură mare de vin pentru a se pregăti să simtă durerea respingerii.

— Să renunț la tine? repetă el, confirmând temerea ei cea mai mare.

— Știam eu.

Dar el se încruntă și ea își dădu seama că fusese o întrebare, nu o declarație.

— Este mai degrabă vorba despre a lăsa pe altcineva să te preia, clarifică el.

O altă editură? Nu exista nicio garanție că ar mai găsi vreodată alta. Sarah trebuia să fie sinceră cu ea însăși. Era terminată.

— Presupun că mi-aș putea schimba numele, spuse ea. Să fiu o debutantă sexy. Aș fi virgină din nou.

Ar fi fost nevoită să scrie ceva la plezneală, să-și pună agenta să trimită asta tuturor editurilor sub pseudonim și să se roage să găsească o persoană căreia să-i placă.

— Nu, nu, spuse el repede. Mă refeream la un alt redactor. Plec, Sarah, de fapt, mă pensionez, așa că nu voi putea să mă mai ocup de următoarea ta carte. Până când o vei termina, eu voi fi plecat.

— O, slavă Domnului, își puse mâna pe piept ușurată.

— Nu mă așteptam să fii așa încântată, spuse el sec.

— Îmi pare atât de rău. Nu am vrut să spun asta, Andrew, dar tocmai mi-am petrecut o săptămână în stare de panică. Credeam că urma să mă arunci la fier vechi.

Era rândul lui să-și ceară scuze.

— Nu credeam că o vei lua așa. A fost doar o invitație la prânz.

Și avea dreptate, așa era. Sarah se simți, dintr-odată, incredibil de naivă.

— Da, văd asta acum.

— Știu că vânzările ultimelor două cărți au fost...

— De rahat.

— Sub nivelul așteptărilor, o corectă el. Dar asta este ceva obișnuit în cariera oricărui scriitor. E cu suișuri și coborâșuri. O să îți iasă până la urmă. Ești prea bună ca să nu, o liniști el cu un zâmbet duios.

— Mulțumesc, Andrew.

Dar oare chiar vorbea serios?

— Noul tău redactor îți va face o ofertă, spuse el vag, iar ea bănuia că se referea la aceeași sumă de bani sau poate mai puțin. Ne-am lovit de câteva dificultăți financiare anul acesta.

Atunci, cu siguranță, mai puțin. La naiba. Dar măcar urma să *primească* o ofertă. Mai luă o gură de vin și își dădu seama că voia să se îmbete. Reușise să evite o criză, cel puțin pentru încă un an.

Se simțea epuizată din punct de vedere emoțional. Îi era cald, era amețită și deja destul de beată.

— Ni se va alătura în câteva minute, spuse Andrew.

— Cine?

— Poppy, spuse el. Noua ta redactoare.

O, *nu*.

În acea după-amiază, vocea interioară căreia îi plăcea să sublinieze neajunsurile lui Sarah nu avea să o lase în pace.

Biata femeie trebuie să creadă că sunt o psihopată.

Oare am spus ceva care să aibă sens? Orice?

Oare m-am bălbăit la un moment dat sau a fost doar în imaginația mea?

Ce primă impresie minunată trebuie să își fi făcut despre mine noua mea redactoare tânără și incredibil de inteligentă. Pe jumătate beată în mijlocul zilei și probabil crede că sunt așa în fiecare zi.

Ale naibii pahare de vin de la restaurant erau enorme, își aminti ea, dar pe de altă parte nimeni nu o obligase să bea atât de multe. De fapt, Sarah nu-și amintea să fi spus sau să fi făcut nimic jenant, în afară de faptul că la sfârșit, îi dăduse lui Andrew o îmbrățișare de rămas-bun cu atâta intensitate încât probabil că îi scurtase viața.

Da, cu siguranță va crede că sunt o psihopată.

Dar asta nu era cel mai rău lucru. O, nu. Cel mai rău fu când noua ei redactoare o întrebă cum merge cu noua ei carte.

— Foarte bine, cred, minți Sarah.

Aproape că nu scrisese niciun cuvânt sau, mai degrabă, scrisese destul de multe cuvinte, dar cele mai multe dintre ele trebuiau șterse pentru că erau groaznice.

În mod ciudat, noua ei redactoare nu părea interesată de acest răspuns. Avea altceva în minte.

— De fapt, mi-a venit o idee a naibii de bună ca să exploa-
tăm la maximum următoarea ta carte.

Încrederea ei supremă în propria idee îi tăie cheful lui Sarah. Știa că acest lucru nu se va termina bine.

